

Fire Beninder.

En Engelf ved Olga.

(Fortf.)

„Jeg læser ikke tid i den,“ muntede Curie, „eller rettere jeg læser aldrig i den; men jeg har i hvert Fald min egen Bibel, altsaa er jeg ingen Bedning, thi du ved vel nok at ejen i Bibel er Bevis paa Dannelsen.“

Marion lo. „Jeg gør heller ikke nogen Bedring i den Retning,“ svarede hun muntert. „Nath, du burde være færdig med at gøre Toilette; thi jeg hører den utværlige Kløkke ringe.“

„Du er dum, ikke at gaa med og lade det Striveri vente. Vi faar sikkert noget, som er værd at høre,“ svarede Nath roligt, idet hun satte en smuk lille Diamantnaal i sin Anslingskrave.

„Nar i sin Gerning,“ sagde Marion med et Sidelid til Curie, „naar du kommer hjem og faar det aarstøtte Støv tørrer af din Bibel, burde du slaa op og se efter, om der ikke naar saaledes. Stylden er ikke min, Nath, men hos de egenfærlige Nedsidigere. Hvis de var saa fornuftige at lade deres Kvæder vente med at udfolke til i Overmorgen, kunde jeg gaa med, medens jeg nu maa være Offer for deres Vilfaarlighed. Hvis jeg gaar til en Velsignelse, maa de tage Ansvar for det, ikke jeg.“

Curie aabnede sine Læse og saa paa Nosh. „Nu maa du ikke lade dig lade mig ind i Eddike. Det er mig en stor Skuffelse ikke at komme hen og høre den Mand, jeg har altid ønsket mig det, og jeg vilde have skrevet til Nosh om ham.“

Nosh vaskede sine Hænder, strøg sine gamle Strøker tilbage med en ligegyldig Mine og gik hen til Døren for at vente paa Nath. Hun havde ikke taget Del i den Strid, som var udførelt mellem Marion og Curie, hun havde kun hørt til. Og ligesom alt, hvad hun havde hørt i disse Dage, var det som om Nath og Curie var til sine hende. Det forkom hende, at hun havde tilbragt sine fættede Aar som i en uafbrudt Søvn, og Chautauqua var en frisk Aftning fra Havet, der var i Nærhed med at ryste hende væk. Den Tanke, som nu havde slaaet ned i hende, var, at hun heller ingen Bibel havde. „Alle at hun ikke eiede nogen, jo elegant indbunden i Nosh med forgyldte Svandere laa den derhjemme og havde aldrig været aabnet. Hun kunde ikke huske, at hun nogen Sunde af fri Billie havde sat sig hen for at læse i sin Bibel. Medens hun gik i Skole, havde hun af og til „figet“ i den, men hun havde ikke forlæst et Ord af, hvad hun havde set. Men nu burde hun have en Bibel, hun burde ikke vente, til hun kom hjem og kunde bruge Noshsbibelen. Hun kunde jo købe en her; men det vilde se underligt ud at købe en Bibel her.

„De vilde naturligvis undre sig over, at jeg ikke har taget min egen med,“ sagde hun til sig selv, med den Uvished, hvortil hun havde opdraget sig selv til at tage Denison til „dem“, som udgjorde hendes Verden. Men et Glimt efter gjorde en anden uafhængig Afsætte sig gældende. „Det faar være det samme,“ sagde hun bestemt og rystede resolut sine Strøker. „Det er mig ganske ligegyldigt, hvad andre tænker. Jeg maa have en Bibel, og jeg vilde ønske, at jeg havde en nu til Bibelensning.“

Derpaa vendte hun sig om og hifte paa en udelig, ung Ærue, der boede ved Siden af, og mellem Nosh og hende var der ved at udvikle sig et godt Bekendtskab. „Stal De til Bibelensning?“ spurte Nosh, hvortil den unge Dame rystede paa Svovet.

„Nej, det vil min Zon ikke give mig Lov til; jeg havde tænkt paa at tage ham med, men nu er han falden i Søvn,“ dette sagde hun lidt beklagende, men paa Bunden laa en vis Stolthed, fordi hun var Moder til denne Zon, medens Nosh opfattede det som sin Pligt at beklage hende.

„Saa den Maade gaar De tabt af mange Møder,“ sagde hun.

„Ja ja, af nogle. Det er meget ubehageligt at have en Mand, som er Absent for Aftenene; thi han skal saa altid til Møderne. Men naar han skriver sine Bemærkninger rent, kan jeg gaa, hvis Drengen ellers sover. Jeg er færdig bedrøvet, fordi jeg ikke kan gaa til dette Møde; thi Pastor Cunler er min Præst. En Han, uforglemmelig Sommermorgen ligesom denne viede han mig til min Mand, og siden har jeg ikke set ham. Jeg vilde gerne høre ham igen, men det lader sig ikke gøre.“

„Svøm skulde have troet, at et lille Barn, der sov sin Morgensovn, skulde give Nosh den første Undervisning i Uegenmætte og Uegenfærlighed? Og dog var det saaledes. Svøm andre end Englen, som vaagede over det sovende Barn, gav Nosh den Julefølelse af sig.“

„Hvordan gaar det med Dem?“ sagde Curie, medens de gik til Møde for at høre Pastor Cunler. Det vilde være fedeligt, hvis de ikke fik ham at høre, naar han saar i Korbundelse med Dem og deres Væf: paa den Maade. Jeg har aldrig set ham, og Kant jeg naturligvis gerne vilde høre ham, haaber jeg dog, der vil blive en anden Væfning dertil. Jeg skal være saa god med „Baby“, som om han var mit Barnebarn, og naar han vaagner, skal jeg lege med ham, saa at han ganske glemmer at græde.“

„Svøm man kan tænke sig, affog Aru Adams det venlige Tilbud og tog alligevel med Tak derimod, altsammen paa en Gang. Thi Nosh var saa sød, saa vindende og tjenstvillig, og Aru Adams holdt saa meget af sin gamle Præst og blev saa glad ved Tanken om at skulle se ham igen, at hun saa Minutter efter var i Nærhed med at gøre Toilette til Mødet, og heldigt var det, at dette ikke betød det samme for hende som for saa mange andre, ellers havde Pastor Cunler sluttet sin Læse, før hun var kommen. Det betød simpelthen i at tage et hurtigt Klokke af og tage en stor Skat paa. — Thi nu skinnede Solen, — og tage et Regnskaal paa Arnen, dette var nødvendigt, hvis hun fandt en Sidelplads, det kunde saa befætte hende for den fugtige Nærhed, eller ogsaa hvis det begyndte at regne, hvad man ikke helt kunde stole paa. — og saa var Aru Adams rede til at gaa.“

„Det samme vilde Nath sig indenfor Døren. „Kommer du nu, Nosh?“ spurte hun. „Svøm bliver du dog af? Vi kommer for sent.“

„Svøm sagde dette, ligesom om hun havde været nødt til at vente mindst en halv Time til paa Nosh.“

„Jeg gaar ikke med,“ svarede Nosh. „Jeg er bleven Barnepige for den sødeste lille Dreng, men kan tænke sig, Aru Adams gaar i Stedet for mig. Aru Adams, Aru Erfine.“

„Og da disse to Damer var kommen lidt paa Vej, sagde Aru Adams til Nath: „Deres Beninder har i Sandhed en effelig, uegenmættig Karakter. Det var værd at hende at komme og tage mig med Storm. Jeg er bange for, at jeg har været meget egenfærlig, hvilket maatte øvte et Tilfælde, naar man kommer i Berøring med virkelig Uegenfærlighed. Har De ikke erindret, at Uegenmættigheden er den vanskeligste af de kritiske Tønder at faa frem?“

Nath svarede ikke, dog ikke fordi hun var ubeslisselig, men saa forbauset var hun. Det var nemlig noget ganske nyt for hende at høre andre omtale Nosh og hendes egenfærlighed; thi hun var vokset op under saadanne Nosh, som holdt sig selv til at øvelle en iudtændig Uegenfærlighed, — som selvfølgelig blev øvet paa den kønne og mest vindende Maade, — men derfor var den alligevel rodfæstet hos hende. Paa saame Maade gik det Nath, som med den forfælle, at hun ikke vidste det, skønt hun havde et aabent Blif for Støven i Noshs Øje.

„Nath, hvor du? eller morer du dig over Noshs sidste og uenige Bedring?“ Curie lo. „Jeg hører det nok,“ svarede hun. „Den dovre, lille Mus har vidst at forfatte sig en Artime, og nu skal hun naturligvis fide og læse en eller anden Roman, jeg er vis paa, at Moderen er vel fornyet dermed.“

„Men du siger jo, at et saadant Sted findes ikke, altsaa er der ikke meget Naab for hende. Jeg kan ikke vide, om du har Ret, Marion?“

Med disse Ord vendte den trætte Curie sin Ende og forjættede ikke at tænke, hvad der imidlertid var vanskeligt efter en Uges Eraring i Chautauqua.

Nosh satte sig ved Siden af det sovende Barn og saa sig om efter noget interessant, og pludselig irraalede hende Zine af Glæde, da hun opdagede en forslidt og meget brugt Bibel. Curie vilde ifølge have fundet ved at se den Uegenfærlighed, hoermed hun greb efter denne Bog, som skulde tjene til hendes Underholdning. Hun vendte omhyggeligt og ærbødigt Maaden. Men denne Bibel indeholdt ogsaa mange af de Ord, Jesus selv havde sagt; hun havde kun saa ringe Kendskab til denne Bog, at hun ikke vidste, hvor de stod. Marion med sine indgaaende, vantro Begreber kendte meget mere til Bibelen end Nosh med sin navntværende Uvished og Tro. Imidlertid bladede hun langsomt i Bogen med den salige Hølelse at have fundet en kostelig Skat, en Ledelse paa den Vandring, hun lige havde begyndt. Et eller andet Sted maatte hun finde Lyd og Sjæl.

„Derefter var det Zøderens Høitid.“ „Derefter?“ tænkte hun, det var noget hun ikke vidste. „Og Jesus gik op til Jerusalem.“ „Svøm har det været derligt at være med der,“ tænkte Nosh videre.

Den lille, uvidende Vige havde ikke hjerne Anefle om, hvor Jerusalem var, indtagen at det laa derovre i det fjerne, helige Land, der for hende var lige saa ubekendt og vaat et Begreb som Graven eller Himlen. Men pludselig kom hun til den Slutning: „Hvis jeg skulde skrive en Beretning om mine sidste Eraringer til en eller anden far Ven,“ sagde hun, idet hun talte til sig selv eller det sovende Barn, „vilde jeg skrive noget lignende som dette: „Derefter, — lad mig nu se, hvad dette Ord vilde betyde, maatte jeg nok efter dette sidste Selskab hjemme, hvor jeg dansede hele Natten og var i Dagen efter. — derefter var der en Høitid i Chautauqua for de troende, og Jesus gik med til Chautauqua. Jeg kunde skrive det med Sandhed, thi jeg har set ham og hørt ham tale til min Samvittighed og mit Hjerte.“

Derpaa sprang hun det andet Vers over og læste det tredje: „O den laa en Mængde af unge, halve, blinde, visne, som ventede paa, at Bændet skulde røres,“ her kunde hun ikke lide videre; thi Taarerne hindrede hende bestandigt her; den underlige Tanke slog hende nemlig, om de mange Menneffer her i Chautauqua var blinde, og hun maatte sig til sig selv: „Noe naale af dem.“ Svømme hun ikke selv været med deriblandt? Noget af dem kendte hun, andre kendte hun ikke, men Jesus kendte dem alle. Mange af dem ventede maatte, uden riati at vide, hvad de ventede paa.

„Svømme hun ikke selv været med deriblandt? Noget af dem kendte hun, andre kendte hun ikke, men Jesus kendte dem alle. Mange af dem ventede maatte, uden riati at vide, hvad de ventede paa.“

„Svømme hun ikke selv været med deriblandt? Noget af dem kendte hun, andre kendte hun ikke, men Jesus kendte dem alle. Mange af dem ventede maatte, uden riati at vide, hvad de ventede paa.“

„Svømme hun ikke selv været med deriblandt? Noget af dem kendte hun, andre kendte hun ikke, men Jesus kendte dem alle. Mange af dem ventede maatte, uden riati at vide, hvad de ventede paa.“

„Svømme hun ikke selv været med deriblandt? Noget af dem kendte hun, andre kendte hun ikke, men Jesus kendte dem alle. Mange af dem ventede maatte, uden riati at vide, hvad de ventede paa.“

„Svømme hun ikke selv været med deriblandt? Noget af dem kendte hun, andre kendte hun ikke, men Jesus kendte dem alle. Mange af dem ventede maatte, uden riati at vide, hvad de ventede paa.“

XV. Store Mand.

Med Noshen-jint hestet op, for at den ikke skulde komme i Berøring med den søde Jord, bandede Nath Erfine sig Vej gennem Mængden, og formedelst sin resolute Villie og uimværlige Heltedat var hun saa heldig at faa en Plads i Nærheden af Talerstolen. Den lille Ærue, som noget forlegent fulgte med hende, var ikke saa heldig; for det første havde hun ingen Heltedat, og for det andet var hun ikke saa dristig at trænge sig frem foran dem, som var kommen før hun, derfor maatte hun nøjes med en fugtig Plads paa Enden af en Bænk, som en hellig Herre overlod hende.

Man fortaar nok, at Nath ingenlunde var egenfærlig, fordi det var hendes Hensigt at være det, men simpelthen, fordi det aldrig faldt hende ind at være anderledes, hvad der er den første Træk hos de Menneffer, som er opvokset i og lever i en egenfærlig Livt.

Nath kom med store Forventninger til dette Møde; thi Pastor Cunler var en Prædikant, som nok kunde vække Opmærksomhed. Under sine hyggelige Væf og i Nosh havde hun hørt ham omtale, men hun havde aldrig set ham. Derfor havde hun glædet sig til at faa ham at høre ved en eller anden Væfning, og nu var denne kommen. Hun havde prøvet sig med ualmindelig Omhu, noget der for øvrigt syntes at være en Væfning for de mange i Chautauqua. Men Nath syntes nu, at den berømte Prædikant skulde have dette Bevis paa Uvished fra hendes Side, derfor havde hun tilbragt hele Morgenstunden med Toilette, og nu var hun en fuldbendt, fin Dame.

Selv om de Menneffer, som vardiogede hende et Blif, da hun trængte forbi dem, havde truffet paa Smilbebandet paa hendes Besøining med den Tanke, at den simple Kirke, der var dannet af Træer og Græs, kun var daarligere Omgivelser for Naths sine Sillefølelsebare Anslingsmanille, gjorde dette ikke mindste Indvirkning paa hende. Med sin færdanlige No og Uegenfærlighed satte hun sig paa sin erobrede Plads, medens Hævelen fik den Glæde at adprede hendes Sind og optage hendes Tanker af den smukke Sillefølelse i Stedet for at lade hendes Hjerte følge med i den delige Sang, som rullede hen under Træernes Skovling. Hævelen havde stadig dette Angrebsbaan med hende: „Svømme hun ikke tage paa? Svømme ser jeg bedst ud?“ Men Nath var paa sin Vis ogsaa karakterfæst, og hun kunde beherske sine Tanker, naar hun vilde; derfor rystede hun pludselig alle forstyrrende Tanker fra sig og besluttede at give sig ind under Væfningens Indvirkning.

Imidlertid kom Pastor Cunler op paa Talerstolen. Nath vardiogede ham et vovende Blif og kom til det Resultat, at han var den sidste af alle dem, som var samlede paa Forhøringen, hvem hun vilde have troet var den saa meget omtalte Prædikant. Til Begyndelse var hans Emne et saadant, at det nok kunde vinde Naths Vifald: „Store Mand, og hvad der udgjorde deres Storhed.“ Nath holdt nemlig al alt, hvad der var stort, hun beundrede Storhed og bøjede sig derfor. Selv vilde hun intet hellere end være stor; Storhed i en vardiig Siffelle var netop Topunktet af Lykke for hende, om hun end ikke tilfod det saaledes som Curie. Hun sagte ikke derefter med de smaa Ridler, der laa indenfor hendes Hæfveidde, men havde hun paa en eller anden Maade, det var sig nu ved legentligt eller aandeligt Arbejde, eller ved Videler, af hvilken form best Ar, kunne udfinde en Maade, hvorpaa hun kunde blive stor og berømt over hele Verden, da havde hun vistelig arbejdet til med begge Næder.

Nath efter det selv at være berømt var det, at have berømte Menneffer til Venner, det naale, som Nath i Samvittighed traadte efter. Hun holdt ikke af, at nogen skulde vide, hvor meget hun til Tider traadte efter at gøre Bekendtskab med berømte Menneffer, — ikke af denne Klasse, som er saa almindelig, fordi de er vidt berømte eller har gjort helde Rengevelutioner. Dem kendte hun i Snevefis af. I Virkeligheden havde hun været i saadanne Kredse, hvor hun selv var omgivet af Storhedens Glorie. Men hun mentte virkelig store Menneffer, Menneffer, som kunde beherske andre formedelst deres Erds og Tanfers Magt. Af saadanne kendte hun ikke en eneste, medens nu Pastor Cunler kunde omtale mange saadanne som sine Kollæger, Embedsbrødre og Venner. Det kostede Glans over en selv at faa i Bekendtskabsforhold med blot eet stort, berømt Menneffe.

En anden Grund til, at Nath ud af de mange Talerere havde valgt Pastor Cunler, var denne, at hun mente, at han i Følge sit Emne ikke kunde holde nogen Prædiken, men et Foredrag, hvorfors hun fandt Noshs heller ikke kunde komme med Udtalelser, som havde Værd i sig, fordi de heller kunde ramme hendes Samvittighed. Selvfølgelig sagde hun det ikke saa tydeligt, hun tilfod end ikke for sig selv, at mange af de alvorlige Ord, som var talt her i Chautauqua, kunde vasse paa hende, og dog vilde hun sig ikke berørt.

Der kunde komme Tæf, i hvilke hun havde Hølelse af, at mange af disse Menneffer eiede en Væf, som hun ikke kendte det mindste til, og fra Tid til anden var hun bleven ramt, hvor hun mindst ønskede det. Noshs Svørgemaal: „Er du bange for at dø?“ stod stadig for den rolige, beherske Nath Erfine og forfulgte hende paa ubehagelige Maade. Og bestandig mere og mere haagede det sig fast i hendes Samvittighed, fordi hun ikke kunde vide det fra sig med den Tanke, at det var et dumt Svørgemaal. Hendes hvide Korruff sagde hende jo altfor vel, at Tøden, denne underlige Ting, som stadig hørtev Menneffer uden at høre efter Zand, Nosh og Nosh, ikke var noget, men en videre hende vilde fra sig.

Hvorfor skulde hun ikke være bange for Tøden? Derpaa havde den underlige Herre, som stadig reagne hende med i de bedendende Ræffer, efterladt sig et Indtryk. Hun maatte spørge sig selv, hvorfors hun ikke bad? Hun tænkte noget over, hvorledes det vilde være at knæle ene og tale til den uhyrlige Gud; hun hvurte sig selv, om de, som bad, altid vidste, at de virkelig talte til Gud.

Imidlertid var Nath ganske led og fed af disse Tanker og ønskede intet hellere end at kunne ryste dem af sig; hun onaa dem som et Zandreb i sin tidligere Fred. A Dag var hun især utaalmodig over alt dette, og derfor havde hun gjort Toilette med færlig Omhu i Naab om at skulle have en behagelig Formiddag; thi Pastor Cunler kunde jo umuligt faa en Prædiken ud af sit Emne.

Men Nath Erfine kendte ikke en alvorlig Zehn Kristi Tieners drivende Magt, naar hun mente, at Pastor Cunler kunde tale en hel Time til Tilfunder af

udværlige Sjæle uden at tale om Jesus, om Himlen og det evige Liv.

Thi disse tre Ord udgjorde en Prædiken for hende, og hun fik dem at høre mange Gange i Lybet af den første Time. Thi Pastor Cunler prædikede Kristus og ham forsøjet, fordi han elskede ham over alt og ikke kunde andet. Da Nath mindst ventede det, da hendes Hoved og Hjerte næsten ikke kunde rumme al den Begjæring, som greb hende ved at høre om de store Mand, som der pludselig noget, som ramte hende i Samvittigheden; thi Pastor Cunler sagde:

„Hemmeligheden ved denne Mand's Storhed og Kraft ligger for det første i hans Kendskab til Bibelen.“ Nath indfæde og faldt som ramt af en Bombe ned fra Vægfæringens Højde. Bibelen! Paa hvert Ord hjemme i hendes Faders elegante Hus laa der jo et Ugenlyd for hende, og paagaet og uret. Det led umuligt for hende, at Taleren vilde tilfæfve de omtalte Mand's Storhed Kendskabet til denne Bog, som hvert eneste Søndagskolebarn kendte mere eller mindre til.

„For det andet hans jævne, enfoldige Sprog,“ vedblev Taleren.

Nu blev Pastor Cunler virkelig saa morsom, at Nath ikke kunde lade være med at le, ligesom det ikke var almindeligt at tale jævnt og enfoldigt. „For det tredje: hans store Nidkærdighed for at frelse Sjæle.“

Der stod Nath over for noget, som hun aabenbart ikke kendte noget til, og hun maatte spørge sig selv, hvorledes et Menneffe kunde være oplyst af et brandende Nuffe om at faa Sjæle frelst. Hun gennemgik hurtigt sine bekendte Kredse for at indvinde, om der var nogen iblandt dem, der var besjælet af dette Nuffe, og Resultatet herpaa blev, at hun havde været sammen med dem ved Selskaber, Koncerter og lignende, men aldrig havde hun set dem optagne af dette at vinde Sjæle for Herren. Nath saa imidlertid kun disse Menneffers vore Liv og glæmte, at hun aldrig havde set nogen af dem i deres Samfund for Guds Anigt, eller rettere, hun kendte ikke noget til Samfundet eller de Eraringer, som gøres der, og derfor kunde hun kun domme dem efter Yderfiden. Idet hun saaledes sad i sine egne Tanker, hørte hun ifølge, hvad Pastor Cunler videre sagde, før hun vaffes op ved hans magtige Ord: „Sag disse Ting sammen og forbind dem med Kristi Kærlighed, og du har en stor Mand.“

Atter blev hun forbauset, atter maatte hun tænke paa, om hun kendte Menneffer, som forenede disse Ting, Menneffer, som havde et grundigt Kendskab til deres Bibel og samtidig fordybede sig i den, Menneffer, som brændte af Langsel efter, at Sjæle maatte omvende sig, fordi de havde Kristi Kærlighed i deres Hjerte. For øvrigt var Nath led og fed af det hele. Det sure rindt i hendes Hoved, og dog var hun nødt til at høre paa Prædiken, saa at hun var lige ved at blive søg af det. Det havde i Sandhed været store Mand, hun havde hørt om, og hun havde beundret dem alle; hun holdt ogsaa af at høre om Hemmeligheden ved deres Storhed, men hun havde ikke ventet, at den bestod i saadanne almindelige Ting, som enhver havde Tidning til. Hun vidste ikke ret, hvad hun vilde uden dette, at hun var kommen for at finde Underholdning og blive beintret i sin Kærlighed til store Mand og Hæfte, og nu var dette hendes Sværmeri blevet indskrænket til, at de virkelig store Menneffer var dem, som hentede deres Storhed og Kraft fra Bibelen og paa deres Ana.

Den alvorlige og indtrængende Slutning paa Pastor Cunlers Tale gjorde ikke hendes utilfredse Hølelse mindre, og ved Siden af sig hørte hun noget, som kun udmærkede hende til at forage den.

„Det var store Mand, vi her hørte om,“ sagde en Mand; som var hun tarvelig flædt, og hans Hænder laa ud, som om de var vandt til haardt og groft Arbejde; hans Haar var meget graafrængt, og der var i det hele noget jævnt og ganske almindeligt ved ham. „Det var store Mand, og jeg tvivler ikke om, at det var noget stort at kende dem, at tale med dem, at faa i Kendskab forhold til dem; men Pastor Cunler ender ligesom vi en, der er større og bedre end dem, vor Herre Jesus Kristus, som ikke kan sammenlignes med almindelige Menneffer som disse.“

Ved at høre disse Ord, hviffede til en Nabo, hvad Nath foragteligt paa Smilbebandet; thi hun var Aristokrat uden at vide det. Hun troede paa Kristendommen og dens Magt til at frelse de fattige, medens denne utaalelige Annasfæle af Værdighed og Mængdighed over den øvrige Del af Verden, som hun kaldte det, var hende forhaat til det sidste. Hun vilde vel nok være bleven forbauset, hvis det var hende sagt til hende, at hun var vred, fordi Manden havde fat sin Ven og Kærligheds høre end de store Mand, der lige var bleven talt om, og dog var dette netop Grunden til hendes Arme. Hun samlede harmfuldt sin Kjøle sammen, for at den ikke skulde komme i Berøring med sin Mand, og hun svarede den lille Aru Adams saa gnævnt, at hun frygtfomt fjernede sig.

Til Venstre for hende hilste to Serer paa hinanden; de havde begge fiddt i Nærheden af Talerstolen, og hun kendte begges Ansigt, hvorfors den ene stod saa højt i hendes Hølelse som ingen anden her i Chautauqua. Hun ruffede sig lidt nærmere; thi hun levede jo stadig i det Naab at skulle gøre Bekendtskab med nogle af de store Mand ved Chautauquamødet.

„Det var et udmærket Foredrag,“ sagde den ene af de to, „men Pastor Cunler har jo ogsaa haft den store Fordel at være knyttet til mange af vore store Mand. Naar De hører om saadanne Mand, hvilken Tanke gør sig da gældende hos Dem?“

„Demme, at jeg er saa lyffelig at høre med til Guds Veris Familie, at jeg har Lov til at faa i det underlige Forhold til ham, der talte som aldrig noget Menneffe.“

„Jublene glad svarede den første: „Ja, netop, og naar vi har rigtig fordybet os i denne Tanke, har vi ogsaa Lov til at se fremad til den salige Zand, da vi skal se vor Kærlig Anigt til Anstalt og være evigt sammen med ham og alle de store Mand, som er gaet forud for os.“

Nath kunde ikke udholde at høre mere, men maatte vende sig bort; thi det var jo den samme Tanke, som befælede den tarveligblende Mand, som nu udtaltes her af disse to, der stod som noget stort for hende, ogsaa de saa jo fremad til Aulden som den Zand af al Storhed.